

ТЕОРІЯ ГЕНДЕРУ ЯК ТОТАЛІТАРНА ІДЕОЛОГІЯ ТА ЗАГРОЗА ДЛЯ УКРАЇНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА

Природних статей є дві: чоловічість і жіночість, які є очевидними природними способами існування людської особи. Тому сім'я заснована на союзі чоловіка й жінки, на їхній здатності любити, на їхніх відмінностях – статевих, духовних і тілесних, завдяки яким вони можуть дарувати себе одне одному. І ця здатність в любові віддавати себе одне одному нерозривно пов'язана з їхньою плідністю. Це підтверджується доцільністю будови їхніх дітородних систем. Вони призначені одне для одного, і вони є плідними, тому ніхто, маючи здоровий глузд, не стане заперечувати зв'язок плідності з будовою чоловічої й жіночості, їхньою здатністю об'єднуватися в шлюб і ставовому співжитті [2, с. 18–20].

Англійське слово *gender* належить до граматичних термінів, і там воно на своєму місці. Воно похідне від латинського *genus*, що означає «граматичний рід». Гендерів у граматиці більшості індоєвропейських мов є три. Наприклад, в англійській мові хоча і є тільки один артикль *the* [чи неозначений *a*], який, на відміну від німецької чи французької, не дає розрізнення граматичного роду, то все ж у ній є особові займенники *he*, *she*, та *it*, які за своїм змістом дозволяють групувати іменники, котрих вони стосуються, у три граматичних роди: *masculinum*, *femininum* та *neutrum*. І якщо природних статей (лат. *sexus*) є дві: чоловіча й жіноча, то граматичних родів (= гендерів) – три: тут додається *neutrum*, що дослівно так і перекладається: *ne utrum* – «жоден з двох». Й власне через оце «жоден з двох» даний граматичний термін виявився таким потрібним для тих, хто його зараз активно пропагує: адже під поняття «жоден з двох» можна підвести будь-що, що відхиляється від природної чоловічості й жіночості, від притаманих їм стилів поведінки та їхнього природного – гетеросексуального подружнього життя. Таким чином свідомо здійснюють грубу помилку: неправомірне перенесення терміну з граматики в сексологію та соціологію.

Прослідкуймо поширення поняття «гендер» від часів сексуальної революції. У 60-х роках у США термін «гендер» у значенні «ролі», до якої суспільство виховує дитину, вперше почав уживати сексолог з промовистим прізвищем *Máni* (*John Money*) [16]. Про його експеримент з Брайяном-Девідом Раймером можна прочитати у книзі «Так, як природа його створила. Хлопець, якого

виховували як дівчину» (As Nature Made Him: The Boy Who Was Raised as a Girl [13]). Теорія доктора М'ані, який стверджував, що хлопця можна виховувати як дівчину і він насправді нею стане, зазнала краху [16]. Цей термін «гендер» поширювався серед психіатрів та сексологів тих часів, але лише у вузьких колах. З 1994 року, на *Міжнародній конференції з народонаселення* в Каїрі та через рік опісля, на *Міжнародній жіночій конференції* в Пекіні (1995), агресивні феміністки почали впроваджувати цей термін в міжнародний слововжиток, витісняючи ним поняття «sex», тобто «стать». Це було потрібно, щоби вони, серед яких було багато активних лесбіянок, могли ствердити, що гомосексуальна поведінка є просто іншою, і, з погляду етики та сексології, не відрізняється від природного подружнього життя. Це наче роль, яку можна довільно грати. Таким чином, гомосексуалізм та лесбіянство могли бути винесені поза моральний дискурс. Термін «гендер» був прийнятий Організацією Об'єднаних Націй і Європейським союзом, що є провадженням певної політичної стратегії. Наприклад, в Німеччині «гендер» визначено як «наскрізний керівний принцип та ключове завдання» («durchgängiges Leitprinzip und Querschnittaufgabe») для всіх життєвих сфер [6; 14]. Так упроваджуються тоталітарні ідеології. Відмінності між жіночою й чоловічою статями оголосили соціальною конструкцією, винаходом гетеросексуального суспільства, так, ніби це насильно насаджена гетеросексуальність чинить нас чоловіками і жінками, і треба це подолати. Кажуть, що «гендерна ідентичність» мусить бути текучою, невизначеною, відкритою до щоденного вільного вибору. Спочатку кажуть, що це «соціальні ролі», професії, це рівність чоловіка й жінки, вільний доступ жінок до чоловічих професій, посад, зарплат. А пізніше під цими ролями розуміють різні «моделі» сексуальної поведінки, що по суті означає, що будь-яке сексуальне збочення інтерпретують як окрему й рівноцінну «роль».

Такий підхід не має нічого спільного з боротьбою за права та рівність жінок: навпаки, він руйнує саме поняття жіночості, трактуючи жінку як безстатевий організм, який може довільно відігравати будь-яку соціальну чи сексуальну «роль». На противагу до цього, для визнання гідності та рівноправності жінки поняття «гендер» не потрібне: ми можемо говорити про рівність чоловіка і жінки, про гідність жінки і без поняття «гендер» – так, як це робив Папа Іван-Павло II. (Є його Пастирський лист *Mulieris dignitatem* – Про гідність і покликання жінки, від 15.08.1988 р.Б.) [5].

Термін «гендер» пропагують для того, аби він увійшов в ужиток, щоб усі до нього звикли, а далі за ним піде всяка інша

«ідентичність», яку народ теж буде сприймати, бо уже сприйняв і звик до «гендеру». Планується ні мало, ні багато – знищення чоловічої і жіночої статей, їх деконструкція [10]. Гендерна теорія йде на кафедри й факультети університетів, щоби змінити спосіб мислення молодой й перспективної частини суспільства, а таким чином – змінити саме суспільство. У деяких університетах Німеччини, крім гендерних студій, є так звані *queer studies*. Англійською *queer* означає «дивний, ексцентричний»; цим поняттям означають всяку іншу сексуальну поведінку, тільки не нормальну, між чоловіком і жінкою у подружжі. Прихильники *queer* прямо ставлять собі за мету «протиставити щось патріархальній гетеросексуальності» [10]. Отже, що робиться? Якщо якась річ ненаукова, то, щоби впровадити її в науку, її треба зробити головним провідним принципом. Бо це псевдонаука, неправомірне перенесення терміна з граматики в соціологію. Зараз з нього роблять провідний принцип, щоби всі науки: соціологія, психологія, антропологія та інші, – відповідали теорії «гендеру», а якщо вони їй не відповідатимуть, вони наче б то не будуть насправді науковими. А науковців, які цьому чинять спротив, просто відкидають на маргінес.

Яким є вплив поняття «гендер» на сімейну політику? Якщо взяти до уваги, що в Європарламенті переважають ліві політичні сили, то можна помітити, що для них програмним є твір *Фрідріха Енгельса* «Походження сім'ї, приватної власності і держави». Згідно з *Енгельсом*, сім'я як буржуазна інституція повинна зникнути, бо держава покликана перебрати на себе її функції, зокрема функцію виховання дітей. Енгельс дослівно пише, що коли це станеться, дівчина буде в змозі свobodно віддаватися чоловікові, не думаючи про наслідки, бо всі наслідки на себе перебере держава, зокрема виховання непланованих дітей. (Див.: «С переходом средств производства в общественную собственность индивидуальная семья перестанет быть хозяйственной единицей общества. Частное домашнее хозяйство превратится в общественную отрасль труда. Уход за детьми и их воспитание станут общественным делом; общество будет одинаково заботиться обо всех детях, будут ли они брачными или внебрачными. Благодаря этому отпадет беспокойство о "последствиях", которое в настоящее время составляет самый существенный общественный момент, – моральный и экономический, мешающий девушке, не задумываясь, отдаться любимому мужчине. Не будет ли это достаточной причиной для постепенного возникновения более свободных половых отношений, а вместе с тем и более снисходительного подхода общественного мнения к девичьей чести и к женской стыдливости?» [12, с. 40]). Таким чином планується

зруйнування сім'ї, бо сім'я завжди є джерелом культурної, релігійної й національної традиції і чинить опір планам витворення «нової людини» – чи то «нового советского человека» за відомим планом Брежнєва-Суслова, чи то «нової європейської людини», позбавленої національних і релігійних коренів. (Наприклад, зараз слово «патріот» в Європі вважають майже лайливим. У певних колах його прирівнюють до слова «нацист». Така доля скоро може спіткати і гетеросексуальність). Це потрібно для того, щоб отримати масу, якою можна маніпулювати; масу, яка буде охоча задовольняти тільки свої сексуальні потреби й займатися усіма проблемами, які з того виникають, – психологічними, венеричними і т.п., а більше нічим – ні релігійними питаннями, ні національними, ні сім'єю, ні народом. Поняття «гендер» і відповідна до нього стратегія впроваджуються і в Україні. Який механізм його впровадження? Це не вигідно робити голосно, бо приносить додаткові клопоти. Якщо це вносити на парламентський рівень, потрібно спочатку зареєструвати законопроект, подати його в першому читанні, після чого його повертають для поправок і приймають або не приймають у другому, третьому читаннях. Є, зрештою, ложа ЗМІ, які активно слідкують за цим усім. Тому ефективніше це впроваджувати прихованішим шляхом, наприклад, через підвідомчі директиви міністрів, які видають розпорядження, обов'язкові до виконання по всій вертикалі певного міністерства. Якщо це Міністерство охорони здоров'я, то вказівки доходять аж до останнього лікаря, якщо ж це лінія Міністерства освіти, то – аж до останнього вчителя. Але широкий загал про це не знає, лише спеціалісти, які цим цікавляться, можуть знайти інформацію на відповідних відомчих сайтах. Приміром, в Тернополі є вже два дитячі садки (№ 25 і № 3), де дітей виховують за гендерною теорією [1]. На всіляких молодіжних семінарах і конференціях це питання знову і знову ставиться, наприклад, на тих, що їх (серед інших фундацій) фінансує Фонд Гайнріха Белля (нім. *Heinrich Böll Stiftung*) [8]. На войовничих гендерних позиціях в Україні стоїть ліва партія «Соціальний рух» (<http://rev.org.ua>), ГО «Центр соціальних і трудових досліджень» (<http://cslr.org.ua>) тощо. (Вислови директорки цього Центру *Ніни Потарської* виявляють войовничий атеїстичний, а точніше – антитеїстичний, богоборчий підтекст гендерної ідеології: «Діти покірні батькам, дружина покірна чоловікові, чоловік покірний попу, а поп – представник Бога на землі. Говорячи про гендерну рівність і опираючись всім формам гноблення, і в тому числі в сім'ї, ми підриваємо основи цієї патріархальної піраміди». Див.: *Глава УГКЦ*

поскаржився на «гендер» – <http://socportal.info/2016/01/11/glava-ugkts-poskarzhivsvya-na-gender.html>).

Гендерну стратегію ми бачимо в підписаному прем'єр-міністром Яценюком А.П. *Розпорядженням Кабінету Міністрів України від 23 листопада 2015 р. № 1393-р.*, у Додатку до якого під назвою «План заходів з реалізації Національної стратегії у сфері прав людини на період до 2020 року» є вже формулювання: «впровадження гендерних підходів у діяльність органів влади та місцевого самоврядування» (п. 100) та «подолання гендерної дискримінації і гендерних стереотипів» (п. 102), а п. 105 передбачає впровадження покарання за «за злочини, скоєні з мотивів нетерпимості за такими ознаками, як ... сексуальна орієнтація, транссексуальність...».

Далі – більше: У руслі зміни сексуальних та сімейних ролей згаданий «План заходів...» приписує «внесення до наказу МОЗ від 20 серпня 2008 р. № 479 змін стосовно усунення дискримінаційних заборон щодо усиновлення дітей, зокрема ВІЛ-позитивними людьми, людьми з інвалідністю та трансгендерними людьми» (п. 105, 7), що означає фактичну дискримінацію дітей: дати можливість усиновлювати «трансгендерним людям» (читай – гомосексуалістам) дітей означає покалічити їх психологічно і фізично. Адже добро дитини означає поставити її вище за бажання гомосексуалістів мати дітей.

Згадана «Національна стратегія... на період до 2020 року», серед іншого, погіршить демографічну ситуацію, а це загрожуватиме національній безпеці країни: «трансгендерні люди» є неплодними, а приріст населення є важливим національним ресурсом. Людський ресурс є найважливішим, тому основою держави повинна бути сім'я. (Ще донедавна українське законодавство в цих питаннях стояло на позиціях природного права. Принаймні, і ще чинні Конституція України (ст. 51) та Сімейний Кодекс України (ст. 21) визначають шлюб як сімейний союз *жінки та чоловіка*, а не просто «живих істот» чи «субстанцій». Сімейний Кодекс України обумовлює також, що «усиновлювачами не можуть бути особи однієї статі» (ст. 211 ч. 3). Ці норми потрібно зберегти).

Щодо усиновлення дітей, то в Інтернеті я вже знаходив інформацію про те, що лесбійська пара намагалася хірургічним шляхом змінити стать хлопчику, якого вони всиновили, на жіночу. По-перше, це до кінця не можливо. Жодна хірургія не може повноцінно змінити стать. Це муляж, це симуляція, і ніколи така особа не буде повноцінним чоловіком чи повноцінною жінкою. Змінені органи ніколи не будуть плідними. Я сумніваюся в здоровому вихованні дітей

таким подружжям. Якщо двоє гомосексуалістів усиновили хлопчика, то яка гарантія, що згодом вони не будуть долучати його до своїх сексуальних практик?

Поширення теорії «гендеру» призводить до дискримінації нормальних сімей, нормальної, здорової гетеросексуальної орієнтації. Через пропаганду гомосексуальності змінюється суспільна свідомість. Причому, за словами одного з ідеологів сексуальної революції *Альфреда Кінсі (Kinsey)* (Юдейська вчена зі США Джудіт Райсман (*Judith Reisman*) розвінчала Альфреда Кінсі як шахрая і гвалтівника дітей. Див.: http://www.drjudithreisman.com/the_kinsey_coverup.html), гомосексуалістів-чоловіків у світі є 1,3%, а жінок – 0,3%. А всюди ведеться пропаганда, що їх є 10% і більше. При тому всьому, гендерна пропаганда стверджує, що це навпаки, традиційний світогляд дискримінує сексуальні меншини. Тому необхідно вяснити поняття *дискримінації*.

Можемо говорити про дискримінацію, коли ми не визнаємо слухних прав, коли ми когось не визнаємо як таких. Наприклад, апартеїд в Південній Африці є дискримінацією чорношкірого населення, тому що ще донедавна йому було заборонено вступати до університетів, займатися політичною діяльністю, обіймати керівні посади... Але ж вони люди, які мають таку саму гідність. Коли ми їм це забороняємо, тоді ми їх дискримінуємо. Дискримінацією є, наприклад, кампанія абортів, тому що дітей на стадії розвитку дискримінують, позбавляючи права на життя, а вони є такими самими людьми, як всі на певному етапі розвитку. Коли ж мова йде про гомосексуальні пари, то не йдеться про жодну дискримінацію, тому що вони не є сім'єю. Бо сім'я природно є союзом чоловіка і жінки. Чоловічість і жіночість є очевидними природними способами існування людської особи [2, с. 13–14]. Усі інші гермафродитизми є просто хворобливими станами. І якби не було певних хворобливих розладів, то ці люди були б або чоловіками, або жінками. Сім'я заснована на союзі чоловіка й жінки, на їхній здатності любити, на їхніх відмінностях – статевих, духовних і тілесних, завдяки яким вони можуть дарувати себе одне одному [2, с. 13–14]. Натомість, в гомосексуальних практиках телеологія тіла заперечується. Навіть психологічно вони не можуть доповнювати одне одного. Це хворобливий, конвульсивний пошук тієї любові, щоб заповнити душевну порожнечу, це може бути пошук втраченого брата чи сестри (Д-р Марія Пеетерс-Ней у своїй доповіді «Пост-абортний синдром (ПАС) та Синдром уцілілих від абортів (СУВА)», виголошеній на *Третньому всесвітньому молитовному конгресі* в Лорді, 28.10–

4.11.2008 року, розповідає про такий випадок: Юнакові потрапили до рук щоденники його матері, у яких вона записувала свої переживання, коли абортувала його молодшого брата. Юнак дістав таку відразу до жіночої статі, що став гомосексуалістом. Див.: <https://www.youtube.com/watch?v=XIUCCvfb7Bc>), чи це пошук батька, який через алкоголізм не був присутнім у сім'ї, міг бити маму і гнобити її, чи інше. В усякому разі, завжди в основі неприродних сексуальних практик лежить якась психологічна вада, важка сімейна історія, яка могла початися в ранньому дитинстві, а потім виливається в таку поведінку. Це – набута властивість. Немає гомосексуального гена: жодні наукові біологічні, генетичні дослідження не підтвердили його існування. Тому коли ми скажемо гомосексуалістам, що вони є сім'єю, надамо їм такі права, які має сім'я, на соціальний захист, соціальні пільги, на допомогу з боку держави на виховання дітей, ми тоді навпаки – дискримінуємо сім'ю. Сім'я народжує нових громадян, і тому держава повинна інвестувати в неї, а гомосексуалісти не є і не можуть бути подружжям. За іншими параметрами осіб з гомосексуальною орієнтацією ніхто не дискримінує. У нас немає такого законодавства, яке би не допускало гомосексуалістів до навчання у вищих навчальних закладах, яке би їх не допускало до займання певних посад, якщо вони тільки не порушують трудову дисципліну. Вони мають право на пенсію, на житло та інше. А от надати їм права, які належать виключно сім'ї, означало би дискримінувати сім'ю.

Таким чином, при прийнятті нових законів законодавча влада повинна виходити з того, що статевість є наперед заданою природою людини. Немає людини, яка б не була в тій чи іншій статі, бо це є форми існування, форми вияву людини як чоловіка чи як жінки. Промовистими в цьому контексті є слова колишнього гомосексуаліста: «Якби були якісь ліки, що звільняли б від гомосексуалізму, їх приймав би кожен» [6], тому що гомосексуальні практики – це шлях, який веде в нікуди, в депресію, часто – в суїциди, а принаймні, до передчасної смерті від безлічі захворювань, які передаються статевим шляхом.

Як потрібно реагувати на гендерну політику в Україні, й зокрема – на згадане *Розпорядження Кабінету Міністрів України ... «План заходів з реалізації Національної стратегії у сфері прав людини на період до 2020 року»?* Як ті, хто ще має традиційні цінності, ми в Україні можемо очікувати на здоровий спротив, на відстоювання своїх природних прав. Потрібно бути насторожі і спостерігати за навколишнім. Чітко прослідковувати, де і як ті тенденції виявляються на телебаченні, в пресі, Інтернеті. Моніторити, які нові підзаконні

директиви міністерств з'являються на цю тему, і бити на сполох, створювати асоціації батьків, які б хотіли відстояти здорове шкільне і соціальне середовище для своїх дітей. Усі здорово мислячі громадяни (також і Церкви та релігійні організації) повинні бути чуйними і протидіяти.

Список використаних джерел

1. Гендерна рівність, ювенальна юстиція та гомосексуалізм. Добро чи зло? [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://forum.te.ua/showthread.php?t=138974>
2. Гільдебранд Д. фон. Подружжя. Таємниця відданої любові [Електронний ресурс]. – Львів : Вид. УКУ, 2003. – 40 с. – Режим доступу : <http://family-institute.org.ua/nashi-vidannja/articles/podruzzhzha-tajemnicja-viddanoji-ljubovi-76.html>
3. Гусак П. «Гендерна політика» сьогодні: що це? [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.credo-ua.org/2013/04/81054>
4. Гусак П. Права людини та сім'ї в контексті українського законодавства // Польська та українська сім'я перед викликами сучасності. – Інститут наук про родину Люблінського Католицького Університету / Інститут родини і подружнього життя Українського Католицького Університету. – Львів, 2010. – 213 с.
5. Іван Павло II. Про гідність і покликання жінки (Mulieris dignitatem). Апостольський лист Вселенського архієрея Івана Павла II. – Львів : Місіонер, 2008. – 88 с.
6. Кубі Г. Гендерна революція: релятивізм в дії [Електронний ресурс]. – Львів, 2012. – 89 с. – Режим доступу : <http://family-institute.org.ua/nashi-vidannja/articles/ghenderna-revoljucija-reljativizm-v-diji-173.html>
7. Кубі Г. На шляху до нової гендерної людини: як німецька держава виховує дітей [Електронний ресурс]. – Львів, 2013. – 35 с. – Режим доступу : <http://family-institute.org.ua/nashi-vidannja/articles/na-shljahu-donbspnovoji-ghendernoji-ljudini-jaknbspnimecka-derzhava-vixovuje-ditej.html>
8. Літня школа «Гендерна теорія для соціогуманітарних факультетів: професійно, цікаво, доступно» [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://ua.boell.org/uk/2014/05/14/litnya-shkola-genderna-teoriya-dlya-sociogumanitarnih-fakultetiv-profesijno-cikavo>
9. Оліферчук В. Біоетичні погляди на проблеми гендерної політики в Україні [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://stopgender.wordpress.com/2012/01/28/біоетичні-погляди-на-проблеми-гендер/>
10. Фонгольдт К. Р. Деконструкція статей [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://xic.com.ua/z-zhyttja/21-problema/205-kristl-rut-fongoldt-dekonstrukcija-statej>
11. Фонд Гайнріха Белля [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://uk.wikipedia.org/wiki/Фонд_Гайнріха_Белля

12. Энгельс Ф. Происхождение семьи, частной собственности и государства // Маркс К., Энгельс Ф. Избранные произведения. В 3-х т. Т. 3 [Электронный ресурс]. – Москва : Политиздат, 1986, – 639 с. – Режим доступа : http://webreading.ru/sci/_sci_history/fridrih-engels-proishoghdenie-semi-chastnoy-sobstvennosti-i-gosudarstva.html
13. Colapinto J. As Nature Made Him: The Boy Who Was Raised as A Girl. – New York : HarperCollins Publishers Inc., 2000. – 292 с.
14. Frauen in der internationalen Forschung. – Bundesministerium für Bildung und Forschung [Электронный ресурс]. – Режим доступа : <http://www.bmbf.de/de/532.php>
15. Kuby G. Die globale sexuelle Revolution. Zerstörung der Freiheit im Namen der Freiheit. – Kiflegg: Fe-Medienverlag GmbH, 2012. – 453 с.
16. Phelan J. E., MSW, Psy. D. The Tragedy Of The Work Of Prominent Psychologist And Sexologist Dr. John Money, Ph.D., Of Johns Hopkins University [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.narth.com/docs/tragedy.html>
17. The story of David Reimer – a boy in girl’s clothing [Электронный ресурс]. – Режим доступа : <http://alterdimensions.net/2012/david-reimer-boy-in-girls-clothing>
18. Vanier J. Man and Woman He Made Them. – Mahwah, New York : Paulist Press, 1985. – 177 с.
19. Who was David Reimer? [Электронный ресурс]. – Режим доступа : <http://www.shb-info.org/reimer3.html>

Н.О. Лисак, канд. пед. наук, доц. (*ХДУХТ, Харків*)

Н.В. Петренко, канд. пед. наук, доц. (*ХДУХТ, Харків*)

ГУМАНІЗАЦІЯ ОСОБИСТІСНО-ПРОФЕСІЙНОГО РОЗВИТКУ ПЕРСОНАЛУ

У сучасних умовах підвищення ефективності професіоналізації спеціалістів неможливо без фундаментальної гуманізації усіх сторін їх особистісно-професійного розвитку.

Практичне вирішення проблеми гуманізації підготовки сучасного фахівця можливо за такими напрямками: 1) здобуття високої загальної культури; 2) виховання сучасного рівня політичної культури; 3) розвиток високого рівня економічного мислення; 4) формування правової культури та правової свідомості; 5) формування психолого-педагогічної культури.

Перший напрям пов’язаний із формуванням загального рівня культури сучасного фахівця. Це можливо за рахунок збільшення навчальних часів на вивчення дисциплін культурологічного напрямку; покращенням якості вивчення історичних наук; більш глибокого